

# Een URN die blijft leven

**Petra Banning uit Venray maakte dertig doodskistjes in het jaar tussen de diagnose en de genezing van borstkanker. Een keramisch dagboek, dat na een expositie de basis vormde voor een bedrijfje in handgemaakte urnen. „Mensen wilden er de as van hun dierbaren in bewaren.”**

door Nick Bruls

**P**etra Banning (55), geboren in Den Bosch en woonachtig in Venray, keek de dood in de ogen. Borstkanker. Het hele traject heeft ze verbeeld met dertig doodskistjes. Een keramisch dagboek dat begint met een bominslag op 22 juni 2007, 16.34 uur. Het moment dat ze het slechte nieuws kreeg, weet ze tot op de minuut nauwkeurig.

Andere kistjes maakte Banning onder meer tijdens woedeaanvallen ('Ik wil nog niet dood!'), toen ze kaal werd (in de vorm van een vlecht), op haar verjaardag ('Lang zal ze leven') en als bij haar 82-jarige buurvrouw was geweest. „Naar haar ging ik steeds rond etenstijd. Mijn reukorgaan was sterker door de medicijnen en de geur van voedsel maakte me misselijk. 'Kracht naar kruis', zei mijn - inmiddels overleden - buurvrouw dan.”

Na een jaar waarin angst, woede en paniek om voorrang vochten, maakte Banning haar laatste doodskistje. Eén met een gouden randje: de kanker was weg. „Vervolgens heb ik mijn werken geëxposeerd en bleek dat mensen het wilden hebben als urn. Mijn man vond dat ik er meer mee moest doen.”

De Levensboom werd geboren en bloeit als nooit tevoren. Genoemd naar de twee beukenbomen in haar eigen tuin, die een 'helende plek' voor Banning vormen. „Al die takken, dat is geweldig.” De Venrayse maakt nu urnen op bestelling. „Nabestaanden komen dan hier in mijn atelier. In anderhalf uur hoor ik met een kop koffie erbij het hele verhaal. Omdat ik zelf door diepe dalen ben gegaan, heb ik snel een gevoel bij hun verhalen. Eén keer kreeg ik het te kwaad toen twee jongens in korte tijd beide ouders kwijtraakten. Ik vind het jammer dat het contact meestal zo kort is.”

Wordt een dierbare na de crematie bijgezet in een muur, dan komt de familie doorgaans niet bij Banning. „Dan is het te kostbaar. Mensen die voor De Levensboom kiezen, ma-



Petra Banning omarmt de volgens

haar mooiste urn uit de eigen collectie.

foto Laurens Eggen

ken hun eigen gedenkplekje in huis of tuin. Mooi, met een fotootje en kaarsje erbij. Een bronzen urn maakt het nog persoonlijker, omdat dat materiaal leeft. Als je het buiten zet of veel aanraakt verandert de kleur. Die zijn ook het

meest gevraagd. Veel mensen laten een persoonlijke tekst erin graveren.” Banning maakt de urnen in een kleine oplage om ze bijzonder te houden. „En als ze van keramiek zijn, zijn ze al helemaal uniek.”

Hoewel haar eigen werk het beste loopt, breidt de creatieveling haar collectie graag uit met werk van collega-kunstenaars. „Zo heb ik van de Amerikaan Peter Jones decoratieve potten. Op de keramiekmarkt in Swalmen raakte ik in gesprek met

een Spanjaard. Van een ecologische boerderij in Afrika krijg ik kleine, uit een tak gespaarde urnen van ebbehout. Een Engelsman maakt glas in alle kleuren. Hem kwam ik tegen op een beurs in Parijs. Ik kijk altijd om me heen en ga

met veel mensen in gesprek.” Banning vertelt in chronologische volgorde hoe ze te werk gaat. „Als iemand is overleden, hebben de nabestaanden meestal al op mijn website gekeken en een idee in hun hoofd. Wanneer ze hier komen,

▶ 22 juni 2007, 16.34 uur. Het moment dat Petra Banning het slechte nieuws kreeg, weet ze tot op de minuut nauwkeurig.

willen ze eerst hun verhaal kwijt. De as wordt eerst minimaal een maand in het crematorium bewaard. In die tijd wordt de urn gemaakt. Ik breng het resultaat altijd zelf af en verstuur niks per post. Het heeft me al tot Amsterdam, de Achterhoek en Breda gebracht. Ik vul de urnen ook zelf af. Je geliefde zelf in een urn stoppen is heel moeilijk. Dat heb ik zelf onlangs nog ondervonden bij mijn stiefvader”, vertelt Banning, die dertig jaar geleden neerstreek in Limburg, fotograaf was tot aan het digitale tijdperk en Nederlandse les gaf aan het eerste Somalische gezin in Venray.

Later liet ze zich omscholen tot tekendocent en momenteel volgt ze een opleiding tot eerste graads. „Als ik ben afgestudeerd, duik ik weer mijn atelier in om mijn collectie uit te breiden. Met een urn met herfstbladeren bijvoorbeeld. Symboliek is heel belangrijk. Een hartje, een vlinder... Voor een Ajax-logo hoef je niet bij mij te komen. Kleine urnen zijn in op het moment. Veel mensen kiezen ervoor om een deel van de as in een hangertje te doen, in de huid te tatoeëren, te verdelen onder de kinderen of uit te strooien op een mooie plek.”

Banning moet het bij de verkoop van haar kunstige urnen hebben van het internet. Van haar eigen website en van een aantal landelijke. „Crematoria gaan niet met me in zee. Dat is een illusie, al probeer ik het geregeld op beurzen. Blijkbaar zien de grote uitvaartondernemingen me als concurrent. De 'grote jongens' hebben hun vaste leverancier. Bovendien zien zij het toch als echte business. De één z'n dood... Je kent het wel. Voor mijn gevoel zit ik dan in een heel andere sector.”

“Eén keer kreeg ik het te kwaad: twee jongens raakten in een paar weken tijd beide ouders kwijt.”

Petra Banning, De Levensboom